

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

D. M., narozena X,
Státní příslušnost Běloruská republika
bytem X
zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného při rozhodování o žádosti ve věci sp. zn.
OAM-13475/PP-2024,

takto:

- I. Žalovaný je povinen ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu podané dne 11. 9. 2024.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 14 269,40 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, v řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), vedeném žalovaným pod sp. zn. OAM-13475/PP-2024.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že podala dne 11. 9. 2024 na pracovišti žalovaného žádost o vydání povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Žádosti byla přidělena spisová značka OAM-13475/PP-2024. Žalobkyně je ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců manželkou pana T. S. (nar. 10. 6. 1992), státního občana České republiky, což prokázala v předcházejícím řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie.
3. Pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně stanovuje zákon o pobytu cizinců v ust. § 169t odst. 6 písm. h) bod 3 lhůtu 60 dnů ode dne podání žádosti. Tato lhůta marně uplynula dne 11. 11. 2024.
4. Dne 21. 11. 2024 se žalobkyně obrátila na nadřízený správní orgán, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců se žádostí o přijetí opatření proti nečinnosti žalovaného. Komise vydala dne 19. 12. 2024 opatření proti nečinnosti žalovaného č. j. MV-174057-3/SO-2024, jímž přikázala žalovanému, aby vydal rozhodnutí o žádosti žalobkyně do 60 dnů ode dne doručení zprávy Policie České republiky o výsledku pobytové kontroly. Žalovaný však o žádosti žalobkyně do dne podání žaloby nerozhodl, přestože zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí uplynula více než dvakrát.
5. Žalobkyně tak bezvýsledně vyčerpala procesní prostředky, které jí k ochraně proti nečinnosti žalovaného stanoví platný procesní předpis, správní řád, jelikož nadřízený správní orgán stanovil žalovanému lhůtu k vydání rozhodnutí v nepřiměřené délce a běh této nepřiměřené lhůty navázal na skutečnost plně v dispozici nečinného správního orgánu, čímž žalobkyni neposkytl dostatečnou ochranu proti nečinnosti žalovaného.
6. Přikázanou lhůtu v délce zákonné lhůty shledaly soudy ve správním soudnictví opakovaně nepřiměřenou, s výjimkou odůvodněných případů - zde žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022-54.
7. V případě žalobkyně se přitom nejedná o složitý případ, který by vyžadoval rozsáhlé dokazování, jde pouze o posouzení právní otázky, zda lze žalobkyni považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a zákona o pobytu cizinců, či nikoliv. To však

Shodu s prvopisem provedla S. K.

žalobkyně již osvědčila předložením originálu oddacího listu a nemůže tak být pochyb, že je manželkou občana České republiky, tedy občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. S ohledem na to považuje žalobkyně příkázanou lhůtu v délce zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí za nepřiměřenou.

8. Pokud jde o způsob stanovení počátku běhu lhůty, jejíž běh se odvozuje od úkonu provedeného na žádost žalovaného, žalobkyně odkazuje na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2024, č. j. 15 A 133/2023-35, podle něhož byl-li počátek lhůty odvozen od nejisté okolnosti (uskutečnění výsledku žalobce žalovaným), pak takto nastavené opatření proti nečinnosti nemohlo žadateli garantovat účinnou ochranu proti nečinnosti žalovaného.
9. Žalobkyně má tak za to, že bezvýsledně vyčerpala procesní prostředky, které jí k ochraně proti nečinnosti žalovaného poskytuje platný procesní předpis, jelikož podala k nadřízenému správnímu orgánu návrh na provedení opatření proti nečinnosti, přičemž nadřízený správní orgán stanovil žalovanému lhůtu k vydání rozhodnutí v nepřiměřené délce a její běh navázal na nejistou událost plně v dispozici nečinného žalovaného.
10. Na základě uvedených skutečností žalobkyně navrhla, aby soud uložil žalovanému správnímu orgánu povinnost vydat v soudem stanovené lhůtě rozhodnutí ve správním řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie vedeném pod sp. zn. OAM-13475/PP-2024 a aby žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítal, že ve věci nečinný nebyl. Dne 5. 2. 2025 požádal o součinnosti Policii ČR o provedení pobytové kontroly na adrese X za účelem prověření, zda jmenovaná žije na poslední známé adrese společně se svým manželem a možnými dalšími rodinnými příslušníky (viz správní spis, č.j. OAM-13475-8/PP-2024). Správní orgán zatím výsledek pobytové kontroly neobdržel. Správní orgán upozorňuje, že zákonný zástupce žalobkyně v návrhu žaloby popisuje zcela jiné opatření Komise (č.j. MV-174057-3/SO-2024), než který k danému případu skutečně náleží (MV-175101-3/SO-2024). Ze spisového materiálu jmenované bylo zjištěno, že Komise dne 19.12.2024 vydala usnesení, ve kterém žádosti o vydání opatření proti nečinnosti správního orgánu žalobkyni nevyhověla, jelikož dospěla k závěru, že důvody neudělení osvědčení o oprávnění pobývat na území ČR byly žalobkyni sděleny ihned po podání žádosti. Potvrzení o podání žádosti o přechodný pobyt ji bylo dne 11.09.2024 vydáno rovněž po podání žádosti. Žádná lhůta tedy ze strany Komise nebyla v usnesení správnímu orgánu stanovena. Žalovaný uzavřel s tím, že v případě obdržení kladného výsledku pobytové kontroly (což je zpravidla do 30 dnů od jejího vyžádání), bude o žádosti bezodkladně rozhodnuto. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadený postup žalovaného v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání svého rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
13. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení jednání, když účastníci s takovým rozhodnutím věci souhlasili.

14. Městský soud se především musel vypořádat s rozpornými tvrzeními žalobkyně i žalovaného, jež se týkala identifikace sporné věci.
15. Žalobkyně v úvodu žaloby tvrdila, že dne 11. 9. 2024 podala na pracovišti žalovaného žádost o vydání povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců a že této žádosti byla přidělena spisová značka OAM-13475/PP-2024.
16. Z obsahu správního spisu, jenž byl žalovaným soudem předložen v elektronické podobě, však vyplývá, že dne 11. 9. 2024 podala žalobkyně žádost rodinného příslušníka občana EU o vydání povolení k *přechodnému* pobytu, nikoliv tedy pobytu trvalému, jak žalobkyně nesprávně uvádí v žalobě. Tato žádost byla zaevidována pod č.j. OAM-13475/PP/2024.
17. Tato skutečnost je zřejmá ze scanu jak formuláře této žádosti, tak potvrzení o podání žádosti, jež žalovaný vydal žalobkyni dne 11. 9. 2024, tak i žádosti žalobkyně o vydání překlenovacího štítku z téhož data.
18. Soud tedy považoval za jisté, že žalobkyně se žalobou domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného při rozhodování o žádosti rodinného příslušníka občana EU o vydání povolení k přechodnému pobytu, nikoliv pobytu trvalému.
19. Další nepřesnost se týká otázky rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců o návrhu žalobkyně na provedení opatření proti nečinnosti.
20. Žalobkyně v žalobě uvedla, že takovému jejímu návrhu Komise vyhověla usnesením dne 19. 12. 2024 opatření proti nečinnosti žalovaného č. j. MV-174057-3/SO-2024, jímž přikázala žalovanému, aby vydal rozhodnutí o žádosti žalobkyně do 60 dnů ode dne doručení zprávy Policie České republiky o výsledku pobytové kontroly.
21. Tomuto tvrzení oponoval žalovaný s tím, že žalobkyně v žalobě popisuje zcela jiné opatření Komise, a to č.j. MV-174057-3/SO-2024, než které k danému případu skutečně náleží, tedy č.j. MV-175101-3/SO-2024. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že Komise dne 19. 12. 2024 vydala usnesení, ve kterém žádosti o vydání opatření proti nečinnosti správního orgánu žalobkyni nevyhověla, jelikož dospěla k závěru, že důvody neudělení osvědčení o oprávnění pobývat na území ČR byly žalobkyni sděleny ihned po podání žádosti; žádná lhůta tedy ze strany Komise nebyla v usnesení správnímu orgánu stanovena.
22. Městský soud konstatuje, že ve správním spise se nacházejí dvě rozhodnutí (usnesení) Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců o návrhu žalobkyně na provedení opatření proti nečinnosti, přičemž obě jsou datována dnem 19. 12. 2024.
23. Usnesením č.j. MV-174057-3/SO-2024, kterého se dovolává žalobkyně, bylo rozhodnuto o návrhu „*na provedení opatření proti nečinnosti správního orgánu ve věci řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky*“, přičemž Komise žalovanému přikázala, aby do 60 dnů od doručení zprávy Policie České republiky o výsledku pobytové kontroly vydal rozhodnutí ve věci řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu žalobkyně.
24. Usnesením č.j. MV-175101-3/SO-2024, na které poukázal žalovaný, pak Komise rozhodla o návrhu „*na provedení opatření proti nečinnosti správního orgánu ve věci řízení o žádosti o vydání osvědčení o oprávnění pobývat na území České republiky podle § 87y zákona č. 326/1999 Sb. (překlenovacího štítku)*“. Tímto usnesením Komise návrhu žalobkyně nevyhověla, a to

vzhledem k tomu, že správní orgán v této věci rozhodl a sdělil důvody pro nevydání požadovaného osvědčení.

25. Soud proto konstatoval, že žalobkyně se nemýlila, jestliže v žalobě argumentovala usnesením č.j. MV-174057-3/SO-2024, jelikož tím Komise uložila žalovanému, aby ve lhůtě 60 dnů od doručení zprávy Policie České republiky o výsledku pobytové kontroly vydal rozhodnutí ve věci řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu žalobkyně. Usnesení č.j. MV-175101-3/SO-2024 se pak rozhodování o této žádosti žalobkyně netýká, jelikož se vztahuje pouze k žádosti o vydání tzv. překlenovacího štítku (byť v rámci téhož řízení).
26. Městský soud v Praze pak posoudil věc takto:
27. Podle ust. § 79 odst. 1 soudního řádu správního *Ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*
28. Podle ust. § 169t odst. 6 písm. g) zákona o pobytu cizinců *O žádosti ministerstvo rozhodne ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu.*
29. Jak je zřejmé ze správního spisu, žalobkyně svou žádost podala dne 11. 9. 2024. Vzhledem k dikci výše citované normy měl žalovaný rozhodnout o této žádosti do 11. 11. 2024. Jelikož se tak nestalo a ani ze správního spisu, ani z vyjádření žalovaného nelze seznat, jaké mimořádné a zvláštního zřetele hodné důvody žalovanému zabránily tuto lhůtu dodržet, nebylo soudu než konstatovat, že žalovaný je v řízení o žádosti žalobkyně nečinný.
30. Ke stejnému závěru dospěla konec konců i Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, u níž žalobkyně uplatnila prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Jak uvedeno výše, Komise usnesením č.j. MV-174057-3/SO-2024 ze dne 19. 12. 2024 v reakci na to žalovanému uložila vydat rozhodnutí o žádosti do 60 dnů od doručení zprávy Policie České republiky o výsledku pobytové kontroly.
31. Dále soud poukazuje na to, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu soud podle ust. § 81 odst. 1 soudního řádu správního *rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.*
32. K tomu soud uvádí, že žalovaný dne 17. 4. 2025 soudu sdělil, že od Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, obdržel sdělení ze dne 4. 3. 2025 o výsledku pobytové kontroly a že nejpozději do 24. 4. 2025 bude žádosti žalobkyně vyhověno.
33. Rozsudek byl vyhlášen dne 23. července 2025, přičemž do tohoto dne žalovaný soudu nesdělil nic o tom, že ve věci žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu již bylo rozhodnuto. Na základě toho soudu nezbylo, než žalobě vyhovět.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. S odkazem na skutečnosti výše uvedené tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného byla podána důvodně, a proto soud žalobkyni vyhověl a podle ust. § 81 odst. 2 soudního řádu správního žalovanému uložil povinnost ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu podané dne 11. 9. 2024.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci úspěch a její náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000 Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 4620 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby) a ze související náhrady hotových výdajů po 450 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 14 269,40 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. července 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

předseda senátu